

Vești misionare

Trimestrul 3, 2020

evs
editura viață și sănătate
Pantelimon, 2020

Cuprins

1. Oprit la aeroport.....	3
2. Reînviorearea unei biserici din Ohio.....	4
3. O familie din Filipine este transformată	6
4. Un soldat credincios în Polonia.....	8
5. Patru vise la rând	10
6. El este pur și simplu „Carlos”	11
7. O inimă nouă pentru Alex.....	13
8. O tratație-surpriză în Sudan.....	14
9. Vorbind cu mult curaj în Finlanda.....	16
10. Iertat, în Timorul de Est	18
11. O moartă care vorbește	20
12. Adventistă și în viața următoare.....	21
13. Însărcinată timp de doi ani	23

Oprit la aeroport

de Glenn Ernford Lie

În Ziua Judecății, o singură întrebare se va pune. Am auzit-o când, la capătul unui zbor internațional, am aterizat în Portland, în statul Oregon.

Ofițerul de la biroul de imigrări al SUA s-a uitat la pașaportul meu norvegian, apoi în sus, la mine, și m-a întrebat:

- Ce planuri ai?
- Vizitez un prieten, am răspuns.
- La ce adresă? a spus el.
- Nu știu, am spus. Dar va veni să mă întâmpine la aeroport.

Ofițerul de la imigrări nu a părut prea încântat de faptul că nu cunoșteam adresa.

- Și unde l-ai cunoscut?
- La un colegiu de lângă Londra.
- Ce ai studiat acolo?
- Teologie.

Omul m-a privit cu atenție, parcă studiindu-mi fața.

- Ești credincios? a întrebat el.
- Da.

S-a uitat în jos, în pașaportul meu, pe care îl ținea în mână, apoi din nou la mine.

- Așadar, de ce ești mântuit? a spus el apăsător.
- Răspunsul s-a rostogolit în grabă de pe buzele mele:

- Pentru că Isus a murit pentru mine.

Ofițerul m-a privit din nou:

- Bun răspuns, a spus el. Poți intra.

Am zâmbit și am intrat în Statele Unite.

Semnificația acestei conversații m-a urmărit în timp ce mă îndreptam către zona de unde urma să-mi ridic bagajele. În Ziua

Judecății, o singură întrebare se va pune: De ce ești mântuit? Răspunsul se găsește în 1 Ioan 5:11-13, unde scrie: „Și mărturisirea este aceasta: Dumnezeu ne-a dat viața veșnică, și această viață este în Fiul Său. Cine are pe Fiul, are viața, cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu, n-are viața. V-am scris aceste lucruri ca să știți că voi, care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu, aveți viața veșnică.”

Tu de ce ești mântuit? Având siguranța mântuirii, poți răspunde cu încredere:

– Pentru că Isus a murit pentru mine.

Și atunci vei auzi, ca replică, aceste dulci cuvinte:

– Bun răspuns. Poți intra.

Glenn Ernford Lie are 55 de ani și este profesor la școala adventistă din Østmarka, Norvegia, și membru și fost pastor de tineret al bisericii adventiste din Betal, care a primit o parte din darurile Sabatului al Treisprezecelea în anul 2017, pentru a deschide un centru comunitar pentru tineret.

11 iulie 2020

Reînvierea unei biserici din Ohio

de Andrew McChesney

Economistul Vince Waln acordă Duhului Sfânt și unei orgi cu turburi tot creditul pentru transformarea unei biserici de 15 membri aflate în declin într-o comunitate vibrantă, având în jur de 85 de membri, în numai trei ani, în statul Ohio din SUA.

Minunile au început când Vince a predicat la diferite biserici mici, inclusiv la biserica adventistă de ziua a șaptea din Hamilton, unde participase pe când era copil. „Numărul celor prezenți scăzuse cu adevărat dramatic”, a spus Vince. „Nu era nimeni care să

cânte la pian. Soția mea a cântat un solo având acompaniamentul de pian pus de pe un CD.”

Într-o seară, soția lui, Darla, s-a întors de la o serată organizată pentru o viitoare mireasă la biserica din Hamilton și a anunțat că pastorul bisericii de acolo urma să plece.

– Ai putea fi tu pastorul lor, a spus ea în glumă.

În următoarele două săptămâni, lui Vince nu i-a ieșit din minte biserica aceea. Se trezea noaptea răsunându-i în urechi cuvintele soției lui: „Ai putea fi tu pastorul.”

În cele din urmă, Vince s-a oferit voluntar să ajute biserica din Hamilton timp de șase luni. Imediat după aceasta a aflat de la cei șase membri ai comitetului de acolo că aceștia se rugaseră mult ca el să le fie pastor laic.

„Acele rugăciuni fuseseră înălțate în timpul celor două săptămâni când eu mă trezeam noaptea plin de frământări”, a spus Vince. „Cu siguranță că a fost lucrarea Duhului Sfânt.”

În noul său rol, Vince a invitat un pianist profesionist aflat la pensie, Jerry Taylor, ca să ajute cu partea muzicală. Într-o zi, Jerry l-a sunat entuziasmat pe Vince ca să-i spună că un centru de lux pentru seniori, din Cincinnati, vindea o orgă cu tuburi pentru 75 000 de dolari.

– Nu ne putem permite atât de mult, a spus Vince. Chiar și 5 000 de dolari ar fi prea mult.

– Hai să mergem totuși să ne uităm la ea, a spus Jerry.

Capelanul centrului de seniori a fost încântat să audă despre biserica din Hamilton. S-a scuzat pentru o clipă și apoi, când a revenit, a spus:

– Am vorbit cu directorul chiar acum. Am tot căutat o biserică să-i donăm această orgă cu tuburi. Singura noastră cerință este să deschideți ușile pentru membrii centrului nostru.

Biserica din Hamilton a primit orga gratis.

Și minunile au continuat. Lucrători din construcții au remodelat, pe cheltuiala lor, sala de cult pentru ca orga să-și aibă locul ei potrivit. Apoi au fost ingineri care au ajutat biserica, a cărei susă de apă era nepotabilă, să se lege la rețeaua de apă curentă a orașului. Creștini din mai multe denomițiuni s-au alăturat noului cor al bisericii.

A urmat un moment cutremurător, când două femei au intrat în biserică într-un Sabat de dimineață și au anunțat că doresc să țină Sabatul biblic, după ce studiaseră Biblia. Mai târziu, o femeie și soțul ei au fost botezați.

„Se pare că orga cu tuburi a fost principalul instrument pe care l-a folosit Dumnezeu ca să atragă oamenii la biserică”, a spus Vince, care acum are 65 de ani. „Noi doar îi atragem pe oameni. Duhul Sfânt este Cel care îi face să rămână.”

18 iulie 2020

O familie din Filipine este transformată

de Steven Drago

Un evanghelist cu literatură trecea, singuratic, pe străzile prăfuite și încinse ale orașului Butuan, din Filipine. Trudise toată ziua, însă fără niciun rezultat. Aceasta era singura lui sursă de venit, așa că era cam descurajat. Dar a decis să mai bată la o ușă, doar la una. S-a apropiat, s-a rugat și a ciocănit hotărât.

I-a deschis o femeie slăbuță, cu o privire ageră, care l-a salutat cu un zâmbet pe bărbatul obosit din fața ei. El i-a expus mesajul ceresc, iar ea a putut să-i vadă sinceritatea în ochi și să i-o audă în inflexiunile vocii. A fost ca și când Duhul Sfânt Însuși îi vorbea femeii.

Ea era creștină, dar își risipise anii fără niciun interes profund în a-L urma pe Hristos. Când situația financiară a familiei ei devenise gravă, femeia începuse să dorească tot mai mult să-L cunoască pe Isus. Dar buzunarele îi erau întotdeauna goale. Avea zece copii și încă unul era pe drum.

Cum ar fi putut să-și permită să cumpere cartea evanghelistului cu literatură, pe care știa că ar trebui să o citească și apoi să o transmită mai departe? Cartea se numea *Tragedia veacurilor*, scrisă de Ellen White.

Fără ezitare, a cumpărat cartea, în ciuda resurselor insuficiente pe care le avea.

Mai bine de cincizeci de ani au trecut din ziua aceea, dar roadele acelei singure cărți încă se văd. Femeia, Epefania Ty, și-a condus absolut toți copiii la Hristos. Ea credea fără nicio umbră de îndoială că, așa cum scrie Ellen White în *Mărturii pentru biserică* vol. 6, pagina 429, „lucrarea noastră pentru Hristos trebuie să înceapă în familie, în cămin. ... Nu există niciun alt câmp misionar mai important decât acesta.”

Unul dintre fiii ei, Florente Ty, a devenit pastor și acum este președintele Editurii Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din Manila. Alții au deveni diaconi, prezbiteri, diaconese și profesori/profesoare în bisericile și în școlile adventiste. Aproape toți au frecventat Mountain View College și fiecare, când a absolvit, l-a ajutat pe următorul să meargă la același colegiu.

O cunosc pe femeia aceasta ca „Mama”. Sunt căsătorit cu una dintre fiicele ei, Dorca, profesoară în școli adventiste de când se știe.

Mama a suferit un accident vascular înainte de a o cunoaște eu. Era mută, oarbă și țintuită la pat. S-a străduit din toate puterile să vorbească puțin cu mine la prima noastră întâlnire, dar nu a reușit. Însă lucrul acesta chiar nu contează. Deja vorbise inimii mele de numeroase ori pentru că răspunsese chemării Duhului Sfânt cu

mulți ani în urmă. Mama a murit în august 2013, la vârsta de 89 de ani.

Zeci de oameni au venit la Hristos datorită unui singur evanghelist cu literatură, printr-o singură carte și printr-o femeie receptivă la apelurile Duhului Sfânt.

În „ziua aceea”, o voi vedea din nou pe Mama.

Steven Dragoo este lucrător biblic și evanghelist în Christiansburg, Virginia.

25 iulie 2020

Un soldat credincios în Polonia

de Slawomir Pacek

Când armata poloneză a început să scoată din uz aparatele de zbor MIG-21 pentru a le înlocui cu altele mai noi, am avut ocazia de a renunța la slujba mea de mecanic pentru o nouă carieră.

Am ales să lucrez pe un post de controlor de trafic aerian și am urmat cursuri intensive timp de șase luni. Dar când am absolvit, oftalmologul m-a respins la controlul medical spunând că am probleme de vedere.

M-a copleșit tristețea și am întrebat: „De ce, Doamne?”

Am sfârșit prin a îndeplini tot felul de slujbe întâmplătoare în cadrul bazei militare. Ocupația aceasta mi-a oferit timp liber din belșug, astfel că am petrecut ore întregi citind Biblia. Dorința de a-L cunoaște pe Dumnezeu devenea tot mai mare.

Acasă, soția mea, Aneta, mi s-a alăturat în citirea Bibliei. Am observat că anumite pagini nu se potriveau cu ceea ce învățaserăm noi la biserică. Am citit că cei morți dorm în pământ, nu în rai sau în iad, și că ziua a șaptea este Sabatul.

Într-o sâmbătă, împreună cu Aneta am decis să mergem la o biserică adventistă. Am convenit să plecăm imediat ce am fi auzit ceva care era în contradicție cu Biblia. Nu am plecat niciodată.

Un pastor ne-a predat studii biblice și mi-am dat seama că era doar o chestiune de timp până când aveam să mă retrag din armată. Mă gândeam că nu puteam să păzesc Sabatul în acele condiții de viață militară. Dar nu au apărut niciun fel de probleme legate de acesta. Mi-a fost ușor să fac schimb de tură cu alți soldați.

După câțiva ani, a apărut o posibilitate de a fi promovat pe postul de conducător al unei unități mobile de radar. Am vorbit direct cu comandantul despre credința mea și despre faptul că țineam Sabatul.

Comandantul a fost surprins.

– De ce nu mi-ai spus că faci schimb de ture cu prietenii tăi? m-a întrebat. Atât timp cât eu voi fi comandant, vei fi liber în fiecare sâmbătă.

Vestea despre credința mea s-a răspândit, astfel că tot mai mulți soldați au început să vină la mine cu întrebări spirituale. Dar adevăratul impact al credinței mele s-a văzut clar atunci când, după 29 de ani de carieră militară, m-am pregătit de pensionare.

Un comandant m-a chemat în biroul lui pentru o discuție privată.

– Am început să citesc Biblia, mi-a spus el. Am să-ți pun câteva întrebări.

Privind în urmă, înțeleg de ce Dumnezeu mi-a închis ușa pentru slujba de controlor de trafic aerian. Dacă aș fi obținut-o, nu aș fi avut timp să studiez Biblia. Nu aș fi fost în situația de a face schimb de ture cu colegii pentru a avea Sabatul liber. Nu aș fi putut să-mi împărtășesc credința cu atât de mulți soldați.

Nu a mers totul conform planurilor mele, dar planurile lui Dumnezeu sunt întotdeauna cele mai bune.

1 august 2020

Patru vise la rând

de Andrew McChesney

Primul vis a venit după ce Abraham Keita s-a trezit la ora 3 dimineața pentru rugăciunile lui obișnuite, pe rogojina lui de rugăciune, un sat din Guineea, în Africa de Vest.

„Am peste 40 de ani și nu am soție și copii, nici serviciu sau bani”, s-a rugat Abraham. „Te rog să mă ajuți. Vreau să mă transformi într-un profet care să le vorbească oamenilor din partea Ta și prin puterea Ta.”

În timp ce se ruga, a început să bată vântul. S-a simțit slăbit și a adormit pe rogojină. Deodată, cineva l-a înghionțit și i-a spus: „Fiule, intră și culcă-te în patul tău.”

Câteva minute mai târziu, dormea în patul lui și a avut un vis. În vis, Cineva cu ochii ca niște flăcări S-a apropiat de el. Abraham a crezut că cineva vrea să îl atace și, îngrozit, a întrebat: „Cine ești?”

„Eu sunt Isus Hristos”, i-a spus Omul.

Dimineața, Abraham s-a întrebat ce avea să se întâmple în continuare.

În noaptea următoare, a avut un alt vis. L-a văzut din nou pe acel Om. De data aceasta, mergeau împreună pe o potecă ce urca un munte înalt.

În a treia noapte, Abraham a visat că își căuta de lucru și Isus angaja muncitori. Abraham L-a văzut pe Isus stând la o masă, luând numele oamenilor și scriindu-le pe o listă.

În a patra noapte, Abraham L-a văzut pe Isus cufundat până la piept în apa Oceanului Atlantic. Isus Se uita la el și el se uita la Isus.

Au trecut trei ani. Abraham s-a mutat în capitala Guineei, Conakry, și a fost angajat ca muncitor constructor. Într-o seară, întorcându-se acasă de la muncă, s-a întâlnit pe drum cu un lucrător al Misiunii Globale, Tranquille Fassinadouno.

– Ce faci, l-a întrebat Tranquille. Eu sunt creștin. Ai vrea să vizitezi biserica mea?

– Cum aş putea? a răspuns Abraham. Aparțin unei alte religii. Nici măcar nu înțeleg despre ce vorbești.

Totuși, când a ajuns acasă, și-a amintit de visele lui cu Isus. A decis să meargă la biserica pionierului Misiunii Globale ca să vadă despre ce era vorba.

La biserică a fost primit cu căldură și i-a plăcut ce a auzit. După aceea, s-a întors acolo în fiecare Sabat și și-a predat inima lui Isus.

Astăzi, Abraham, care are 48 de ani, este paznic la sediul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din Guineea și gardian la școala adiacentă. O parte dintre darurile Sabatului al treisprezecelea din acest trimestru vor ajuta la extinderea unei școli afiliate din Conakry.

„Visele mele m-au condus la Isus”, a spus Abraham. „Acum, merg alături de El, la fel ca într-unul dintre vise. Mă aflu într-o călătorie cu Isus.”

8 august 2020

El este pur și simplu „Carlos”

de Andrew McChesney

Dacă J. Carlos Sanchez Ruiz ar fi președintele Uniunii Adventiste de Ziua a Șaptea din Peru, membrii bisericii i s-ar adresa politicos cu „pastore-președinte”. Dar în Uruguay, unde Sanchez Ruiz este președintele Misiunii Uniunii, el este numit, simplu, „Carlos”.

Nimeni nu i se adresează cu apelativul „președinte”. Nimeni nu folosește cuvântul „pastor”. Chiar și copiii îi zic „Carlos”.

Venind din Peru, o țară unde oamenii sunt foarte atenți la ierarhie, lui Sanchez Ruiz i-a luat aproape un an să se obișnuiască în Uruguay, de când a fost ales președinte, în 2011.

„Uruguaiul este o țară diferită de oricare altă țară din America de Sud”, spune Sanchez Ruiz. „Deși uruguayenii recunosc și respectă conducerea, ei nu acceptă modelul ierarhic. Un lider este egal cu oricare altă persoană.”

Concepția uruguayană, pe care Sanchez Ruiz a legat-o de o puternică influență europeană, face ca țara să fie un câmp misionar promițător, a spus liderul bisericii. Biserica Adventistă de aici are doar 7 358 de membri la o populație de 3,5 milioane de locuitori, sau un adventist la fiecare 470 de oameni, una dintre cele mai mici proporții din America de Sud. Aproape jumătate din populația Uruguayului trăiește în capitala Montevideo. „Cum vom ajunge în Montevideo și în alte metropole ale lumii?” i-a întrebat Ted N. C. Wilson, președintele Bisericii Adventiste, pe pastori cu ocazia unei vizite din 2019.

Deschizându-și Biblia, el a citit din Ieremia 32:27, unde spune: „Iată, Eu sunt Domnul, Dumnezeul oricărei făpturi. Este ceva de mirat din partea Mea?”

„Dumnezeu răspunde cu putere la propria Sa întrebare”, a spus Wilson, citind apoi din Ieremia 33:3: „Cheamă-Mă, și-ți voi răspunde; și îți voi vesti lucruri mari, lucruri ascunse, pe care nu le cunoști.”

„Cereți împlinirea acestei făgăduințe pentru Uruguay și pentru lucrarea voastră din marile orașe”, a spus Wilson. „Vă confrunțați cu provocările secularismului și ale materialismului în mare parte la fel ca în Europa. Dar nimic nu este prea greu pentru Domnul.”

Ca o dovadă a faptului că nimic nu este prea greu pentru Domnul, în Uruguay se botează oameni care au participat la programele susținute în centrele comunitare sau în „centrele urbane de influență” administrate de biserică. Printre noii membri este și un tânăr, Fernando Aguirre, care și-a predat inima lui Isus în 2019, după ce a participat la un curs de gestionare a stresului, la un centru de influență din Montevideo. Rugați-vă pentru Uruguay și pentru alte câmpuri misionare promițătoare din societățile secularizate din întreaga lume.

15 august 2020

O inimă nouă pentru Alex

de Andrew McChesney

Încă de când era bebeluș, în Finlanda, Alex a fost diagnosticat cu o boală congenitală cardiacă – o gaură în inimă. Doctorii au sperat că inima lui se va vindeca de la sine, dar nu s-a întâmplat așa. Astfel, când avea 8 ani, doctorii i-au făcut o operație pe cord deschis. După operație, în timp ce privea către băiețelul care stătea întins pe pat în salonul de reanimare, mama lui se gândea: „Dumnezeu a îngăduit să se întâmple lucrul acesta cu un motiv. El are un scop cu viețile noastre.”

Mama a scris această experiență pe Facebook. Mulți finlandezi au început să îi urmărească pagina de Facebook, permițându-i astfel să vorbească despre Dumnezeu cu oameni care, altfel, nu ar fi ascultat. Alex devenea misionar. Băiatul s-a recuperat repede după operație și s-a întors acasă după numai cinci zile. A fost un miracol. Diavolul încercase să-l smulgă pe Alex, dar Isus îi dăduse o inimă nouă.

Însă vara care a urmat a fost o vară fierbinte. Alex a început să se plângă de o durere în piept. La spital, doctorii au spus că inima lui se umflase, ajungând să fie dublu față de mărimea normală. Alex a fost dus de urgență în sala de operație. Câteva ore mai târziu, doctorii au spus că operația reușise. Diavolul încercase din nou să-l smulgă pe Alex, dar Isus îi dăduse o inimă nouă.

Când s-a întors acasă, Alex se purta neobișnuit. De obicei era blând și liniștit, dar acum devenise agresiv și zgomotos, mai ales față de tatăl său. Într-o seară, Alex a fost deosebit de furios, strigând cuvinte nepoliticoase și zdrobindu-și ochelarii de podea.

– De ce te porți astfel, l-a întrebat tatăl, așezându-și mâna pe capul băiatului ca să se roage.

Gestul acesta era unul pe care tatăl îl făcuse de multe ori înaintea, când se ruga. Dar, de data aceasta, Alex a refuzat rugăciunea.

– Ia-ți mâna de pe capul meu, a țipat el.

I-a aruncat tatălui său o privire plină de ură. Tatăl nu mai văzuse niciodată o astfel de expresie pe chipul lui. S-a dus în bucătărie, unde mama pregătea cina.

– Comportamentul acesta nu este normal, a spus el. Nu este Alex al nostru. Trebuie să ne rugăm.

Tatăl și mama s-au apropiat de Alex. Fără să spună niciun cuvânt, tatăl a așezat o mână pe capul băiatului. Mama a pus și ea o mână pe fruntea lui.

– În Numele lui Isus, îți poruncim, duh rău, să-l părăsești pe Alex, a spus tatăl. Noi l-am predat pe Alex lui Dumnezeu și tu nu ai niciun loc în viața lui.

După rugăciune, Alex a revenit la comportamentul său obișnuit. A zâmbit și a râs ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat.

Diavolul încercase din nou să îl smulgă pe Alex, dar Isus îi dăduse o inimă nouă. Mama speră că Alex va crește având o inimă de misionar și că povestea vieții lui va schimba inimi.

„I-am predat lui Dumnezeu viața lui”, a spus mama. „Noi simțim că Alex are o relație specială cu Dumnezeu. Viața lui a fost dificilă, dar noi credem că Dumnezeu va face ceva minunat cu el.”

22 august 2020

O tratație-surpriză în Sudan

de Glenn Mitchell

Viața în Sudan era o mare provocare pentru un cuplu de adventiști care lucra pentru ADRA. Ziua, temperatura de acolo depășește 39-42 °C, din mai până în septembrie.

„Pentru mine și pentru soția mea, Suzanne, o băutură rece era o tratație specială după o zi de muncă.

Într-o zi, când ne-am întors acasă, am urmat-o pe Suzanne în bucătărie și m-am cocoțat pe dulap ca să mai stăm de vorbă, în timp ce ea pregătea masa. În timp ce stăteam acolo legănându-mi picioarele ca un copil, Suzanne m-a întrebat ce voiam să beau.

– Ce avem? am întrebat.

Punându-și mâinile în șold, m-a informat cu o voce pretențioasă:

– Avem Fanta de portocale, băutura de ghimbir și Sprite.

– Hmmm, eu vreau Squirt, am spus, referindu-mă la băutura mea răcoritoare preferată, pe care nu o mai văzusem de când plecasem de-acasă, din Statele Unite.

– Nu am Squirt, mi-a spus Suzanne, menținând același ton oficial.

Am sărit de pe blatul bucătăriei, m-am aruncat pe podea și, ca un copil, am început să mă rostogolesc și să mă agit ca într-un acces de furie infantil. Dând din picioare și strângând din pumn, am cerut băutura dorită:

– Vreau Squirt! Vreau Squirt! am strigat.

Nu a folosit la nimic, bineînțeles. Nu exista Squirt. Am început să râdem amândoi, din ce în ce mai tare, amuzați la culme de felul în care ne prosteam ca niște copii. Momente ca acestea făceau ca zilele grele să fie mai ușor de suportat.

Două ore mai târziu, o prietenă a oprit mașina în fața casei noastre. Lucra cu Agenția SUA pentru Dezvoltare Internațională din capitala Sudanului, Khatoum, și era și legătura noastră oficială pentru câteva proiecte ADRA finanțate de această agenție (USAID). Ea ne permisesse să primim poșta pe adresa ei oficială și în această zi ne aducea o cutie cu mult-așteptatele produse pentru îngrijirea părului trimise pentru noi din Statele Unite. Am rupt imediat cutia, ca să o deschid, știind că prietenii noștri din America puseseră în pachet și o pungă cu stafide învelite în ciocolată pentru această prietenă. Așa cum ne așteptam, punga cu stafide era chiar deasupra. Sub stafide se aflau două sticle de balsam pentru păr. Dar... ia așteaptă puțin! Se pare că mai este ceva în pachet. Îndepărtând

hârtia de împachetat, am găsit, în toată splendoarea ei verde, o sticlă de Squirt!

Nu cerusem niciodată această băutură răcoritoare nimănui din Statele Unite. Dar în acea zi caniculară, în Sudan, Dumnezeu ne-a oferit o tratație specială. Cu câteva săptămâni înainte ca eu să-i cer lui Suzanne dorita răcoritoare, sticla era deja pe drum spre Khartoum. Dumnezeu ține seama chiar și de cele mai mici detalii din viața noastră și îi face plăcere să ni le ofere. „A da înseamnă a trăi” (*Hristos, Lumina lumii*, p. 623). Dumnezeu ne promite: „Cei ce caută pe Domnul nu duc lipsă de niciun bine” (Psalmii 34:10). Când Dumnezeu m-a văzut făcând mofturi și alintându-mă ca un copil, probabil că a zâmbit și a spus: „Stai să vezi ce ți-am pregătit deja!”

29 august 2020

Vorbind cu mult curaj în Finlanda

de Andrew McChesney

Simo Vehkavuori, care are nouăsprezece ani, a început să-și re-gândească perspectiva asupra vieții atunci când le-a făcut o vizită unchiului și mătușii lui, amândoi adventiști de ziua a șaptea, în Suedia. Adolescentul finlandez și-a adus aminte că nu își respectase promisiunea pe care l-o făcuse lui Dumnezeu la tabăra de vară din urmă cu trei ani și se întreba îngrijorat: „Oare am pierdut harul lui Dumnezeu?”

Într-o noapte, el a mers în grădină, a îngenunchat lângă o tufă de liliac și, printre lacrimi, a început să se roage: „Isuse, dacă încă mă accepți, dacă astă-seară este timpul potrivit să-Ți predau inima mea, Te rog, arată-mi! Poate că vei trimite o stea căzătoare pe care să o văd.”

În timp ce se ridica de pe genunchi, o uriașă stea căzătoare a luminat cerul nopții. Când s-a întors acasă, la mica fermă a familiei lui, în Finlanda, oamenii din localitate au aflat repede despre decizia sa de a-L urma pe Dumnezeu. Unii l-au luat în derâdere, iar Simo a început să se întrebe dacă era bine să fie atât de deschis cu privire la credința lui.

Într-o seară, o doamnă, inspector contabil, a venit pentru verificările obișnuite, în timp ce Simo mulgea vacile în grajdul din cărămidă al fermei tatălui său. Ea auzise de convertirea lui și i-a vorbit batjocoritor.

– Ascultă, o pasăre mi-a adus pe la ureche un zvon, a spus ea, în timp ce Simo mulgea o vacă. Sper că nu ai devenit creștin, cât ai fost în Suedia. Nu ar fi mai bine pentru tine să mergi la dans și la filme alături de alți tineri și să te bucuri de viață și de lumea asta cât mai mult posibil, la vârsta ta?

Privind spre ea, Simo i-a răspuns:

– Dragă prietenă, astă seară îți pot spune că în Suedia L-am cunoscut pe Isus ca Mântuitor personal și vreau să-L urmez oriunde mă va conduce.

Abia a apucat să-și încheie cuvintele, când o bubuitură puternică a zguduit grajdul. Vaca pe care o mulgea a căzut la pământ moartă. Celelalte vaci au căzut pe genunchi. Pentru o clipă, peste tot s-a așternut liniștea. Apoi, vacile au început să mugă speriate, mugetul lor asemănându-se cu lătratul unor câini.

Becul, de mărimea unei mingi de golf, care atârna deasupra căzuse la pământ și explodase chiar între Simo și vaca pe care o mulgea. Cizmele de cauciuc pe care le purta îl protejaseră pe Simo de șoc.

Contabila stătea înlemnită pe pavajul de beton. Avea fața palidă. Geanta i se rostogolise într-un jgheab plin cu balebă de vacă. În cele din urmă, a reușit să vorbească:

– Simo, poți să mă ierți pentru cuvintele mele necugetate? (Tonul batjocoritor îi dispăruse.) Când natura își manifestă puterea, suntem ca un fir de praf. Rămâi pe calea pe care ți-ai ales-o.

După o pauză, a întrebat:

– Cum pot găsi și eu calea aceasta?

Simo a hotărât atunci că nu va mai fi niciodată timid în a le împărtăși oamenilor credința lui. În noaptea aceea, îngenuncheat lângă patul său, s-a rugat: „Ia Tu, Doamne, inima și viața mea în întregime și ajută-mă să Te urmez oriunde mă vei conduce.”

Simo, care acum are 84 de ani și este la pensie, a slujit mulți ani ca pastor și conducător al bisericii în Finlanda.

5 septembrie 2020

Iertat, în Timorul de Est

Un criminal care a încercat să ia viața vânzătorului dintr-un magazin deținut de un adventist de ziua a șaptea nu a primit nicio pedeapsă, după ce autoritățile din Timorul de Est au acceptat decizia vânzătorului de a-l ierta pe atacator, în loc să-și caute dreptatea. Cazul i-a șocat pe locuitorii orașului Lospalos din Timorul de Est, unde răzbunarea este ceva obișnuit, și nici polițiștilor nu le venea să creadă că vânzătorul Edu Wachumura a ales să îl ierte pe agresorul său.

Beat fiind, atacatorul, Juvini Ananias, a înfipt o suliță printre ușile magazinului, în încercarea de a-l ucide pe Edu, în anul 2017. Sulița i-a atins lui Edu doar vârful nasului.

Edu l-a întâlnit pe Juvini la sediul poliției din Lospalos în 2019 și a semnat o declarație prin care îi acorda acestuia iertarea lui. Juvini și-a exprimat, în puține cuvinte, regretul pentru faptele comise.

– Îmi pare rău, a spus el. Îți mulțumesc.

Juvinil s-a oferit să taie un porc și să dea o masă în cinstea lui Edu, dar Edu a refuzat, explicându-i că el nu mănâncă porc. Ofițerilor de poliție nu le venea să creadă când l-au văzut pe Edu semnând hârtiile în prezența lor.

– Ar trebui măcar să-i dai un dar sau o vacă lui Edu, i-a spus unul dintre polițiști lui Juvinil.

Atacul, care a fost prezentat la Veștile misionare de la Școala de Sabat din trimestrul al patrulea din 2018, a avut loc după ce Juvinil a intrat împleticindu-se în magazin și l-a înjurat pe Edu, un tânăr de 28 de ani, care lucra în spatele tejghelei.

Edu, care intrase în Biserica Adventistă după ce parcursese o serie de studii biblice predate de patronul magazinului, Zelindo João Lay, l-a dojenit cu blândețe. Juvinil l-a amenințat că-l omoară, dar a dat înapoi, când a văzut alți clienți în magazin.

– În seara asta am să te omor, a amenințat el, în timp ce ieșea pe ușă.

În seara aceea, Edu a auzit un ciocănit în cele două uși din metal aflate la intrarea din spate a magazinului. S-a dus la uși, care erau închise fiind legate una de alta cu un lanț și s-a uitat printre ele să vadă cine era afară. În acel moment, o suliță a pătruns prin spațiul rămas între uși. Într-o fracțiune de secundă, Edu a ridicat o mână și a deviat direcția suliței. Însă vârful acesteia i-a tăiat puțin nasul.

Două zile mai târziu, a venit poliția la magazin să-l întrebe pe Edu dacă voia ca atacatorul să ajungă la închisoare. Edu a dat din cap negativ:

– L-am iertat, a spus el.

Poliția l-a dus pe Juvinil la închisoare oricum, pentru o săptămână, apoi l-a eliberat. Procesul s-a prelungit până în 2019, când Juvinil a fost oficial declarat iertat de către autorități.

Zelindo speră că oamenii din localitate, așa șocați cum au fost de întâmplare, vor înțelege că Dumnezeu vrea să-i ierte – așa cum Edu l-a iertat pe Juvinil. În urma atacului, fratele lui Edu și sora

acestua au fost botezați, iar Zelindo speră că mulți alți oameni le vor urma exemplul.

„Toți vorbesc despre decizia lui Edu de a ierta și nimeni nu o înțelege”, a spus el. „Este puterea lui Dumnezeu.”

12 septembrie 2020

O moartă care vorbește

de Andrew McChesney

Lui Tomasz Karauda, un medic adventist din Polonia, în vârstă de 28 de ani, i s-a cerut să semneze certificatul de deces al unei femei care era încă în viață.

O asistentă a dus-o pe femeie pe un scaun cu roțile la secția de pneumologie, acolo unde Tomasz își făcea rezidențiatul.

După toate aparențele, femeia era moartă. Avea cancer pulmonar, apărut în urma numeroșilor ani de fumat. Rigor mortis (rigiditatea cadaverică) se instala deja, iar sângele i se adunase în partea de jos a spatelui. Pielea, de obicei roz, atunci când sângele plin de oxigen îi curgea prin capilare, devenise palidă, fiindcă sângele se drenase în venele mai mari. Starea ei era ireversibilă.

„Nu am mai văzut niciodată așa ceva”, a spus Tomasz, amintindu-și momentul. „Era moartă și totuși stătea în scaunul cu roțile și vorbea.”

Femeia fusese spitalizată în aglomerata secție de terapie intensivă, dar medicul ei, văzând că nu putea face nimic mai mult pentru ea, o trimisese de acolo ca să elibereze un pat pentru un alt caz grav. Asistenta îl întrebase pe Tomasz dacă îi permitea să o aducă pe femeie să stea în secția de pneumologie.

Nici acolo nu erau paturi libere, astfel că Tomasz a așezat un pat cu roțile pe coridor și a așezat-o pe femeie în el. Trăgându-și un

scaun aproape, el s-a așezat și în următoarele două ore a continuat să stea de vorbă cu ea.

Femeia știa că era pe moarte. Și-a exprimat regretul pentru alegerile pe care le făcuse în viață.

– Mi-am petrecut toată viața fumând. Dacă aș putea da timpul înapoi...

Tomasz nu știa ce să-i spună. Se simțea de parcă era prins în istoria biblică a tâlharilor răstigniți de o parte și de cealaltă a Mântuitorului. A luat-o pe femeie de mână.

În cele din urmă, aceasta și-a dat ultima suflare. Tomasz a semnat certificatul de deces.

„Este o mare responsabilitate să fii medic creștin”, a spus Tomasz, care a studiat medicina la o facultate publică. „Nimeni nu ne-a învățat în facultate cum să ne purtăm în astfel de situații.”

El a descoperit că este bine să iei acea persoană de mână și să-i oferi speranță, spunându-i „Totul va fi bine”, chiar dacă singurul lucru pe care îl așteaptă aceasta este moartea.

„Uneori, cel mai bun lucru este să nu spui nimic”, a adăugat el. „Uneori, tot ce poți face este să-i iei mâna și să te rogi în tăcere.”

Lumea noastră moare în păcat. În multe cazuri, rigor mortis se instalează și starea omului poate părea ireversibilă. Îi vei lua mâna? Te vei ruga? Vei oferi speranță?

19 septembrie 2020

Adventistă și în viața următoare

de Andrew McChesney

Bătrâna a ascultat atentă lecția Școlii de Sabat, undeva în sud-estul Asiei.

Cartea ei de studii biblice era completată cu meticulozitate, la fiecare întrebare. Căuta fiecare verset în Biblie. Multe versete erau subliniate pe paginile ei. Apoi a dat bani la colectă.

Femeia, cunoscută de membrii bisericii ca „Bunica”, arăta ca o adventistă-model.

Aflat în vizită acolo, unul dintre liderii bisericii din SUA, Gregory Whitsett, s-a întâlnit cu Bunica după serviciul divin și a întrebat-o de ce renunțase la religia ei necreștină, populară în zonă, pentru a deveni adventistă.

Bunica i-a povestit o întâmplare tragică: își pierduse ambii părinți într-un accident, pe când avea doar 5 ani, și ani de zile fusese chinată de dureri rele. Căutase ajutor la doctori și la medii spiritiste, dar medicamentele îi oferiseră doar o alinare temporară.

Într-o zi, un pastor adventist s-a mutat chiar alături de casa ei, iar Bunica urmărea curioasă cum în casa acestuia se adunau oameni în fiecare vineri seara. Ea stătea la poarta ei ca să vadă ce se întâmpla acolo și auzea muzică. Ascultând muzica aceea minunată săptămână după săptămână, pacea i-a umplut inima. Pastorul nu a putut să o convingă să intre în casă, dar a aflat de problemele ei cu durerile și s-a oferit să se roage pentru ea. Bunica a fost de acord, iar spiritele rele au părăsit-o pentru totdeauna. Plină de recunoștință, ea l-a primit pe Isus și s-a alăturat Bisericii Adventiste.

Whitsett, director la centrul pentru Religii Est-Asiatice, ca parte a programului Misiunii Globale, a rugat-o pe Bunica să explice ce însemna Isus pentru ea.

– Pentru mine, Isus înseamnă totul, a spus bătrâna, vorbind prin intermediul unei misionare care traducea. El m-a vindecat și mi-a dat pace. Nu pot să nu vorbesc despre Isus cu oricine mă întâlnesc. Eu sunt bătrână și nu mai am mult de trăit. Îl iubesc pe Isus atât de mult, încât am hotărât că vreau să fiu adventistă și în viața viitoare.

Traducătoarea a rămas consternată. Ea studiase Biblia împreună cu Bunica și credea că aceasta își părăsise complet vechea viață.

Situația Bunicii nu este una neobișnuită printre cei care au devenit creștini după ce au părăsit religiile și practicile lor tradiționale animiste, spun liderii bisericii. Aceasta este o provocare majoră în răspândirea Evangheliei și un motiv serios pentru înființarea Centrului pentru Religiile Est-Asiatică și a altor Centre ale Misiunii Globale la globalmissioncenters.org. Rugați-vă pentru lucrarea centrelor Misiunii Globale și pentru oameni ca Bunica.

26 septembrie 2020

Însărcinată timp de doi ani

de Andrew McChesney

Fanta Camara a fost cuprinsă de entuziasm când a observat că abdomenul ei se umflase ușor. Dar pe măsură ce umflătura creștea, a început să se simtă bolnavă. I-a fost atât de rău încât s-a dus la spital, în Conakry, Guineea.

Un medic i-a examinat abdomenul și i-a spus: „Ești însărcinată.”

Fanta nu l-a crezut pe medic, astfel că a rugat o rudă care era asistentă medicală să o examineze. „Ești însărcinată”, i-a spus și ea. „Ai un copil în burtă.”

Fanta a strigat de bucurie. Dar încă se simțea rău, iar ruda aceea nu știa cum să o ajute. Așa că, s-a dus la un alt spital. „Ești însărcinată”, i-a spus și medicul de aici.

Fanta s-a dus la al treilea spital. „Ești însărcinată”, a fost din nou răspunsul. Dar nici aici nu știau cum să o ajute să nu se mai simtă rău.

Pe măsură ce săptămânile treceau, starea de sănătate a Fantei se înrăutățea. Abia mai putea să meargă.

La cinci luni după ce Fanta observase că i se umflă abdomenul, o ființă ciudată a apărut în dormitorul ei. Avea picioarele și labele

picioarelor ca ale unui om, dar pieptul și chipul erau de leopard. Fanta a țipat. „Tu nu vei naște bebelușul pe care îl ai în burtă”, i-a spus străinul și apoi s-a întors și a dispărut prin zidul camerei.

În a doua noapte, străinul a apărut din nou și i-a spus același lucru: „Tu nu vei naște bebelușul pe care îl ai în burtă”. Și în fiecare noapte întâmplarea se repeta.

A trecut un an. Au trecut doi ani. A început al treilea – Fanta era tot însărcinată și se simțea groaznic. Atunci, și-a adus aminte de Tranquille Fassinadouno. Îl ignorase până atunci pentru că era singurul creștin din zonă, dar acum era disperată. După ce i-a auzit situația, Tranquille, un pionier al Misiunii Globale, a postit și s-a rugat timp de trei zile, cerându-l lui Dumnezeu înțelepciune.

Apoi s-a dus la Fanta și, deschizându-și Biblia, a citit Efeseni 6:12: „Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor în tinericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești.”

El li s-a adresat oaspeților spirituali nevăzuți din casa ei: „Orice spirit care nu mărturisește Numele lui Isus Hristos să plece imediat de aici, în Numele lui Isus Hristos”, a spus el.

În noaptea aceea, Fanta stătea întinsă în pat când a apărut spiritul rău. Înainte ca el să vorbească, ea a spus: „Pleacă imediat, în Numele lui Isus Hristos.” Și spiritul rău a dispărut îndată, într-un nor de fum, și nu s-a mai întors niciodată.

Trei zile mai târziu, Fanta a dat naștere unei fetițe sănătoase. „Acum cred în Isus Hristos”, a spus Fanta.

Vă mulțumim pentru darurile voastre din Sabatul al Treisprezecelea, care vor ajuta oamenii din Guineea și din alte zone ale diviziunii Africii Centrale și de Vest să afle despre Isus.